

Ron Tolido
www.tolido.com

Ik had kortgeleden een verschrikkelijke droom. Er werd gebeld. Rick van der Lans en Sander Hoogendoorn stonden voor de deur (nee wacht nou, het wordt nog veel erger). Of ik lid wilde zijn van een jury. Het zat zo, iedereen vond dat het tijd werd voor een doorbraak in programmeertalen. Al jaren en jaren hetzelfde, er zat geen pit meer in de industrie. Iemand had daarom het idee opgevat om er een talentenjacht aan te wijden. Een beetje in de stijl van Idols en X Factor, waarin de programmeertalen zich zo goed mogelijk konden presenteren. Het leek me wel wat.

Droom

Bovendien had ik weinig beters te doen. Ik zegde de paar directieafspraken van die dag af en ging mee met beide heren. Eenmaal aangekomen in de studio kwam ik erachter dat Patricia Paay ook deel uitmaakte van de jury. Een veelzijdig type, zoveel was duidelijk. We kregen een stortvloed van audities te verwerken. Veel *vet coole* types met afgezakte spijkerbroeken, tatoeages en petjes. We zagen *Python*, *PHP* en het uiterste *hippe* duo *Ruby en Rails*. Ook was er het 12-jarige tienersterretje *Go*, ondanks haar leeftijd en geringe ervaring al een behoorlijk kapsoneswif. Slimme *beats*, veel jatwerk maar een beetje leeg: zo zagen we er veel voorbij komen.

Nu kwam er een sikkeneurige kerel het podium op. Hij keek ons misprijzend van achter zijn brillenglazen aan, alsof hij het onzin vond dat hij auditie moest doen. Zuchtend pakte hij een indrukwekkend instrumentarium uit. Hij begon de boel in te regelen. Van alles moest gestemd en met elkaar verbonden worden. Een complexe taak, dat kon je goed zien. Zo nu en dan kregen we een minachtende blik toegeworpen. Amateurs waren we, dat werd ons goed ingewreven. Na een kwartier was er nog steeds geen noot geproduceerd. De juryvoorzitter was al enige tijd geleden ingedommeld, maar schrok nu op en drukte op een bel. De tijd was verstreken. *Java* haalde zijn schouders op en liep hoofdschuddend de coulissen in.

Er werd ook nogal wat geïmproviseerd. Zo hadden we de broers *VB*, *ASP* en *JavaScript*, allen met behoorlijk *losbollige* acts. Talent hadden ze wel, dat zal ik niet ontkennen. En ze hadden ook een vlijmscherp gevoel voor wat het publiek leuk vond. Desnoods gooiden ze halverwege hun

optreden het roer totaal om als daar harder voor werd geklapt. *JavaScript* sprong zonder aarzelen op schoot bij mevrouw Paay om er een gierende trompetsolo tegenaan te gooien. Ze moest ervan giechelen. Er ging van alles mis tijdens de optredens en er was weinig gerepeteerd. Maar op de tribunes braken ze de tent af.

Dan waren er de *4GL exoten*. Onpeilbare Willie Wortels die zo te zien jaren thuis – in totale afzondering – aan hun voorstelling hadden gewerkt. Er was al menig lokale programmeerwedstrijd mee gewonnen. Er werd gedeclareerd en gegenereerd bij het leven. Indrukwekkende, beladen melodieën schalden door de zaal. Maar iedereen zong in een eigen, zelfverzonnen taal die door de rest niet werd begrepen. ‘Leuk voor in de provincie, maar in de grote stad gaat dat echt niet werken’ mompelde Patricia naast me.

Vlak voor het einde kwam er nog een grijzende kerel in smoking op. Er werd gegniffeld. De juryvoorzitter vroeg hem wat hij in het dagelijkse leven deed. “Ik werk al 40 jaar als assistent-klerk op administratiekantoor Voskuil” vertelde *Cobol* trots. Iemand op de tribune begon hysterisch te lachen. Toen begon *Cobol* te zingen: een moeilijke, gedragen aria die loepzuiver werd afgewerkt. Indrukwekkend, hoewel het hitpotentieel nogal onduidelijk was.

Nu moest er worden gejureerd. Een zootje. Uiteindelijk staakten de stemmen en moest ik de beslissing nemen. Van alle kanten werd er geschreeuwd. Het zweet brak me uit. Paay fluisterde in mijn oor: “maak je geen zorgen, er kijkt toch niemand naar deze onzin”.

Ik schrok wakker. Er werd gebeld. Ook nog eens een recursieve droom, zul je altijd zien. «